

CL C I / 16

CL OJVA 2/23

BUTLETI

DEL

ORFEO MONTSIA

ANY I - N.º 1

MARÇ 1932

SISTEMA DE LECTURA PÚBLICA
DE CATALUNYA. BIBLIO. ULLDECONA

1902201690

BUTLLETÍ
DE
L'ORFEO MONTSIA

Domicili social: Major, 131, 133 i 135.

ULLDECONA

Presentació

Al presentar aquest petit fascicle a nostres consocis, la Junta Directiva de l'Orfeó Montsià, després de les salutacions mes afectuoses, després del regraciament mes cordial per l'esforç dels uns, pel sacrifici dels altres i per l'entusiasme de tots, te el deure de donar-vos una explicació dels motius d'aquesta innovació, del perquè d'aquesta presentació amb lletres de motllo i en forma periòdica davant de vosaltres.

De com es de modesta l'intenció d'aquesta Junta, vos ho dirà la transcripció de l'acta que es refereix a dit acort. No volem de moment aspirar a mes; pero tampoc a menys, que el donar a nostres consocis en forma pública i ben clara, la constant situació econòmica de l'Orfeó, la artística, la cultural, com igualment les festes i les gèstes mes sonades.

Deiem abans que de moment no aspirem a mes. ¿Pero devém renunciar-hi?. ¿Podem posar fites a l'ideal, al pervindre de l'entitat

capdal del nostre poble, aixis com a la creixença de les seves múltiples manifestacions?

Creiem sincerament que no.

§ § §

Transcrivim de l'acta de presa de possessió de l'actual Junta Directiva, celebrada el 3 de Febrer de 1932.

«Cada tres mesos i a proposta del Senyor President, s'acorda per unanimitat el confeccionar una memoria o butlletí per a explicar la labor desenrotllada per aquesta Directiva i que serà repartida entre els socis.»

Orfeoniste, lector, res mes devem afegir. Fins a l'altre. ¡Arreveure!

Junta General

Com disposa el reglament i prèvia convocatoria, fou reunida al saló Teatre de l'entitat la Junta General ordinària amb l'assistència de bon nombre de socis, posseïts d'un estussiasme ben manifest.

Després d'unes intervencions prou atinades d'uns socis, contestades i aclarades per la Presidencia, es donà compte de l'estat economic de l'Orfeo en 31 de Gener, amb el corresponent capital d'ingresos i gastos, quin resultat o saldo favorable es de pessetes, 7643'05. Es constatà per part de tots, l'esforç que durant dos anys han hagut de fer els directius per a arribar a resultat tat favorable comparat amb liquidacions anteriors.

Per aquest motiu i per unanimitat s'acordà donar un vot de

gracies a tota la Junta que fins aquell mateix moment havia actuat amb exit tan manifest.

Finalment es procedi a l'elecció de carrecs, essent elegits per aclamació, els senyors presentats amb candidatura única per a ocupar els llocs vacans, quedant integrada la Junta Directiva per al nou exercici amb els carrecs i persones que anotem a continuació:

President: A. Juan Camps.
 Vice-President: Alexandre Peris Querol.
 Tresorer: Josep Meseguer Galià.
 Comptador: Josep Vidal Torrent.
 Secretari: Miquel Muñoz Climent.
 Vice-Secretari: Enric Elies Solà.
 Bibliotecari: Vicens Miralles Navarro.

Vocals: Joaquim Galià Ferré, Baptista Querol Barrera, Juli Febrer Prades, Enric Arasa Canalda, Baltasar Castell Tallada i Josep Guarch Garriga.

Proclamada la nova Junta, passaren els novament el·legits a ocupar el seu lloch acompanyats d'un esclat d'aplaudiments, i previs uns mots de presentació i d'unes molt atinades recomanacions i lleals advertencies del President sortint, el novament el·legit, senyor A. Juan Camps, pronuncià les següents paraules de regraciament:

«Amics i consocis: Acabeu d'otorgarme una confiança que m'obliga moralment a mostrar vos sense reserves de cap mena el meu pensament. Y per que aquest no puga esser may erroneiament interpretat, o lo que pitjor, deliberadament tergiversat per ningú, he pensat llegirvos-lo per a aixis controlar degudament les meves paraules.

He de començar fent una declaració que potser a algú de vosaltres escandalitzarà. Sovint s'ha parlat dels enemics de l'Orfeo. Doncs bé; jo he de dir-vos que no els conec ni crec amb aquest

enemics. No puc creure que cap fill d'Uildecona se senti enemic d'una institució consagrada a l'art en el seu matíç mes pur i mes emotiu, com es la música i el cant. Lo que passa aquí, com en tantes altres coses, es que's confront interessadament mols cops, la crítica de conducta, de direcció (la que atesa i humanitzada seria la patent més efectiva de la seva virtualitat) amb una malvolença sistemàtica a l'entitat, que a pesar de totes les equivocacions, ha donat veritables dies de glòria al nostre poble i es el títol de major orgull de la nostra ciutadania.

Jo, volguts consosis, he sigut un de tans, qui, desde que infantà l'Orfeó, vaig dir on devia i com devia els defectes de direcció que ja en els primers passos simprimiren. He de reconeixer, però amb tota sinceritat, que no els he cregut sempre fills de la mala fe o el pitjor intent de ningú. De totes maneres, avui, al cap del temps transcorregut, per cada hù, en la interioritat del seu pensament i la seva consciència formar el judici pertinent.

He de dir una altra cosa que també cridarà la vostra atenció: Jo no puc acceptar sinó amb caracter de condicional el carrec d'aquesta presidència. I vaig a dir perque i per quins motius.

L'Orfeó pateix (sempre al meu lleial parer) d'un vici d'origen, que'l meu desitg voldria es convertís en crissi de creixença. Aquest vici, que tots ens hem hagut de doldre, es la causa principal, casi única, de les dificultats econòmiques que ha patit i segueix patint la nostra entitat.

Jo necessito ferme perfecte carrec d'aquest enrenou, d'aquestes dificultats econòmiques, per veure si amb un esforç mes o menys insistent son facils de superar o no. Crec el primer; pero si dissortadament fora el segont, jo no podria carregar sobre les meves espatlles la responsabilitat que de tals fets se deduiria.

Un altre proposit. Una altra de les questions que condicionen la meva permanencia a n'aquest lloc, es l'assumpte mal anomenat polític. Jo no podria estar un moment a n'aquest lloc si notava la mes petita confusió o reserva mental en els col·labora-

dors de l'obra a realitzar en aquesta casa i en aquest important assumpte. L'obra de l'Orfeó deu estar completament al marge de les enveges, de les intrigues i de les baralles polítiques. La seva missió casi augusta, es exclusivament de pau. Tots sabem amb escreix l'enverinament d'aquestes lluites, el canibalisme que les caracteritza, l'odi que casi sempre les inspira. Fer de l'Orfeó una zona templada ahont puguén conviure tots, es una de les obres mes urgents a realitzar. I encara que no desconec les dificultats, puig la tolerancia es dissortadament virtut molt poc generalitzada, hem de fer un esforç suprem i quans sacrificis calguin per a conseguir-ho.

Dec també apuntar aquí una de les dificultats que's presenten per a correspondre dignament a la vostra confiança i que no es altra que la meva situació personal. Jo potser defraudaré aquesta confiança per no poderme prodigar, per no poderme donar per enter al meu deure en aquesta casa. Pero els fets son els fets i jo no puc en cap de les maneres variar-los. Ademés, coneixeu les meves abligacions; obligacions que ni puc desatendre, ni vosaltres (n'estic segur) intentareu desviar-men, sabent com sabeu, que per a mi sou un imperatiu inexcusable.

Parlem ara de l'obra a fer:

Tota empresa, tota colectivitat necessita un ideal a realitzar. Sense ell no es possible ni la cohecció ni el progrés. Com no es possible vencer els obstacles ni superar tots els inconvenients que acomulant-se van entorpint i dificultant la seva vida.

En aquest aspecte entenc jo, que interessa, que es altament convenient fer una enumeració d'unes aspiracions, de lo que entenguem convenient portar a realitzacions mes o menys llunyanes segons l'empenta que nosaltres demostrem per assolirles.

D'acort amb la Junta nosaltres vos els mostrarem enumerats per ordre de prelación i en temps oportú es demanaràn les cooperacions que calguin. He de creure que complirà tot hom amb els seus compromisos i deures.

Crec no obstant convenient al·ludir a lo que jo entenc materies principals que han de omplir aquest ideal o programa.

Hi ha un problema de Cultura, que caldrà enfocar no per a resoldre totalment, que això no es possible, sinó a mida de les nostres possibilitats.

Entenc, que sense invadir la missió exclusiva d'altres entitats ja amb vida propia, abans al contrari, amb vertader esperit sinó de col·laboració de respecte, crear una secció esportiva que pugui anar ocupant part de les possibilitats que ofereix el camp vastísim de l'esport.

¿I que no es podria fer en tant important aspecte com es el de les mutualitats? L'horitzó es també prou extens per que puguem, si mes no, començar actuant en la especialitat d'enfermatats, on està aquí tot per fer.

Ens em quedat sense banda, sense música, sense una cosa que mes bona o mes dolenta teniem. Dirigir nostres esforços a organitzar-la, fer-la viure o crear-la de nou es desig que no dupto tenim tots i que haurem de veure si aconseguim.

Com diem abans, això es *grosso modo* una petita part del ideal que ens anima. Cuidarà la Junta de concretarlo, limitarlo o bé ampliarlo segons el seu lleal saber. Allavors vos en farem sabedors, puig que nostre desitg es d'estar sempre en contacte amb els socis, com de que tot es fassi a plena llum. I si jo veigés que les possibilitats per a fixar aquest ideal fossin nul·les; si jo em convencés de que'ls obstacles per a realitzar-lo fossin insuperables, deixaria penedit per la inutilitat de l'esforç, però amb tota la dignitat, aquest lloc, per a que vosaltres disposessiu amb vostre dret i recte criteri.

I res mes amics, que una recomanació per a finalitzar: *Que tots i cada hu compleixi amb el seu deure.*

He dit.»

Rebut amb forts aplaudiments aquest parlament, fou finida i aixecada la sessió de la Junta General ordinaria d'aquest any amb general entusiasme.

Avui i corresponent agraidíssims a la gentil·lesa de la senyora Na Palmira Costa de Soler, començem aquesta secció de col·laboració amb la següent poesia:

Del meu jardí

(Cançoneta)

Les flors del meu jardí
m'han dit que sí
que m'estimaves.

Les flors del meu jardí
m'han dit que sí.

Les roses m'han contat coses molt belles
de tú, de nostre amor
que prompte seràn flor tendres ponselles
que viuen dins ton cor.

Que quant ja sigui flor cada ponsella
me la daras a mi
perque'm puguin contar coses mes belles
que «elles» no'm poden dí.

Les flors del meu jardí
m'han dit que sí
que m'estimaves.

Les flors del meu jardí
m'han dit que sí.

PALMIRA.

Nótula. - Advertim a nostres futurs col·laboradors, que tinguin cura d'enviar els originals degudament firmats, al ensemps que tinguin en compte el caracter i l'imitació del nostre Butlletí.

Deliberadament i com un tast, hem incluit en el programa del vinent concert que tindrà lloc el dia 3 d'Abril a les 9 i mitja del vespre en el local-teatre de nostre casal i que donem a continuació, una segona part, executada, única i exclusivament per la secció de nois.

Volem anticipadament senyalar aquest detall i recomanem als nostres consocis la màxima fixera en el mateix. No deu passar a ningú per alt, la seva importància i transcendència. No es deu oblidar, que aquets petits cantaires d'avui, seràn indefectiblement els fornits orfeonistes del demà i els mes fermes sostenidors de nostra immortal senyera.

Ens permetem doncs, recomanar a tots els socis, pares de nens en prou anys per a inclur-los en la dita secció infantil, no deixin de fer-ho. Ens ho exigeix el nostre deure de socis i de pares: De socis, per l'obligació que tenim de contribuir al major esplendor de nostra entitat; De pares, per l'alt sentit educatiu de l'ensenyança musical i per l'interès que devem tenir de inculcarlos totes les concepcions de col·laboració i disciplina.

PROGRAMA

Primera part

El cant de la senyera.	<i>Millet</i>
Els fadrins de S. Boi.	<i>Perez Moya</i>
El compte Arnau (estrena)	<i>Millet</i>
Quant mon marit de fora ve.	<i>Lassus</i>
Adeu germà meu	<i>Walvant</i>
L'Hivern (estrena)	<i>Lully</i>
Scherzo (estrena)	<i>Martini</i>
La gent de fora.	<i>Cantelombe</i>
La sardana de la Patria	<i>Morera</i>

Segona part Secció de nenes i nens

Canço dels nois	<i>X X</i>
Els soldats	<i>Apeles Mestres</i>
El ruc savi	<i>" "</i>
Alegria.	<i>Plantada</i>
Escarbat bum bum	<i>Cumelles Ribó</i>
Sol solet	<i>" "</i>
La lliço de solfa	<i>Mairal</i>

Tercera part

Oh Jesucrist (motet).	<i>Bach</i>
Ave verum (estrana)	<i>Saint Saens</i>
La mort de l'escolà	<i>Nicolau</i>
La canço dels catalans.	<i>Morera</i>